

teatre

El coratge de matar,
dirigida per Magda
Puyo al TNC

LA GALERIA

llibres Obra completa d'Estellés, volum III • **art** Toni Catany i Venècia • **gastronomia** Em faré vegetarià...

Els seus dos llibres anteriors eren *thrillers* psicològics. Ara ha optat per un llibre més narratiu, una història més clàssica.

—Aquells dos llibres venien una mica marcats pel tema, que condiciona la manera de contar la història. Ara volia parlar de les fosses comunes i això, empenyia a escollir un esquema més narratiu, jugant amb el passat i el present. No volia complicar més la cosa.

—El llibre té un premi de novel·la negra, però tampoc no ho és en un sentit ortodox.

—No és la típica novel·la negra. No entra dins dels cànons i em generava dubtes quan la vaig enviar al premi. Però és un llibre que negreja, fosc. Conté una història criminal, la part més fosca de la societat actual i la d'abans. I en aquell sentit sí que conté l'esperit de la novel·la negra.

—També té el fons social del gènere. La tesi és que aquella Espanya negra del postfranquisme es perllonga fins ara.

—Clar. Ho vivim a diari, el que ens passa és fruit del que va passar aquells anys, no és normal que hi haja gent encara soterrada a les cunetes, malgrat que Europa diga que han de traure aquells cossos. Això és herència d'aquells anys. Les lleis no són iguals per a tots.

—El detonant de la novel·la fou algun cas de fosses concret?

—No. Volia parlar d'això, una d'aquelles històries que vénen a buscar-te, una cosa que encara que sone tòpica és certa. Era un tema que m'indignava, que em feia ràbia, i volia contar la història. Volia explicar això però també el punt de vista de l'època, de la gent que ho va passar malament. I em va costar trobar la manera de contar-ho. Quan t'informes i mires casos individuals de l'època, t'adones que hi ha coses esgarrifoses, molt bèsties. En acabant, vaig optar per centrar-me en un personatge i, a través seu, mostrar la postguerra.

—Aquell personatge, la dona a qui maten el marit i ha de tirar endavant prostituint-se, té molta força. Crec que amb ella hi ha les parts més reeixides.

—Jo també ho pense. És la part més fosca i potser mostra coses que la gent no

Silvestre Vilaplana

«Si vénen a ta casa,
et peguen un tir i et
llancen a un bancal,
és un assassinat»

Silvestre Vilaplana (Alcoi, 1969) viu un moment dolç. Un sepulcre de lletres minúscules fou escollida millor novel·la del festival València Negra 2016. I amb la premiada **Els ossos soterrats** debuta en la col·lecció de Crims.cat d'Alrevés amb un dur relat sobre **fosses comunes** que projecten una incòmoda ombra en el present.

Entrevista de **Xavier Aliaga**

Els ossos soterrats

SILVESTRE VILAPLANA

Alrevés, Barcelona, 2016
III Premi Agustí Vehí
Novel·la negra, 267 pàgines

sabia. Potser per això té aquella força. A les coses que conte en les parts del present hi estem més acostumats, als polítics corruptes, a l'esforç perquè no s'obriguen les fosses... Ja no ens sorprenen aquestes porqueries.

—És interessant la manera com la novel·la mostra per dins l'esforç de la dreta per impedir l'obertura de fosses.

—Es diu que això és revengisme, que no toca moure res, deixem els morts en pau... Deixem els morts en pau, no! Si hi ha algú que té un familiar que li han matat i està en un bancal o una cuneta no em digues que el deixes en pau. Que l'enterren i ja descansarà en pau. I clar, si se'n parla, algú haurà de reconèixer que el seu avi o el seu besavi era un assassí que feia trets al cap a la gent en acabar la guerra. Això no queda bé. I en el fons hi ha certa complaença, creure que això estava ben fet perquè afectava uns rojos i comunistes que volien trencar Espanya... Tot ve d'una mal superada Transició, que consistia a callar com si no haguera passat res. No és això. Qui l'ha fet que la pague. Si vénen a ta casa, et peguen un tir i et llancen a un bancal, això és un assassinat, li pots posar el context que vulgues.

—Amb **Els ossos soterrats** s'incorpora a la col·lecció Crims.cat.

—Sempre que publiques és un motiu d'alegria, et fa il·lusió, perquè has treballat molt, però això té el punt afegit de coincidir amb el cinquè aniversari de la col·lecció i els primers vint-i-cinc títols. Amb el llibre anterior, ja vaig guanyar el premi del festival València Negra. Està molt bé, però sempre m'ha agradat matar, literàriament parlant, sempre he explicat històries dures i envoltades de crims. No he modificat els criteris per fer una novel·la negra pura i dura. Simplement, he anat evolucionant i ha eixit aquesta història. Potser la propera no serà així.